

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

jeg anbefaler det til Vedtagelse her i det høje Landsting.

Hans Hansen: Dette Lovforslag er det ottende i Rækken af Krigsforsikringslove, og det maa antages, at der herved er skabt et System af Forsikringer, som i det væsentlige kan dække de Skader, som Krigsbegivenheder maatte forvolde. Vi haaber alle, at disse Skader maa blive saa faa som muligt.

Det foreliggende Lovforslag om Krigsforsikring af Skove og Plantager svarer i sin Opbygning til de øvrige Krigsforsikringslove, men adskiller sig dog paa to Punkter fra disse: For det første gøres denne Forsikring tvungen for alle Ejere af Skove og Plantager, og for det andet hviler Forsikringen paa Ejendomsskyldværdien. Det har været nødvendigt at finde en anden Værdimaaler end den, man har i de bestaaende Forsikringer, da Skove i Almindelighed ikke omfattes af nogen Forsikring. Jeg vil gerne udtale min Tilfredshed med den Ordning, det her er lykkedes at finde for disse uforsikrede Værdier.

Da Lovforslaget i øvrigt stemmer overens med de tidligere vedtagne Krigsforsikringslove, skal jeg ikke komme ind paa dets enkelte Bestemmelser, men blot paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og Vedtagelse.

Jefsen Christensen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale, at et Lovforslag som det her foreliggende vedtages, men ved Gennemlæsningen af det kom jeg noget i Tvivl om, hvorvidt det for det første var særlig let at finde selve det Grundlag, i Henhold til hvilket der skal betales Præmie og i forefaldende Tilfælde tillige udredes Erstatning. Naar der staar i Lovforslagets § 6:

„Ethvert Medlem svarer Forsikringsbidrag i Forhold til det Beløb, hvormed Værdien af hans af Forsikringen omfattede beplantede eller bevoksede Areal ifølge Angivelse af Vurderingsmyndighederne (jfr. Lov Nr. 352 af 7. August 1922 og Lov Nr. 108 af 31. Marts 1938) indgaar i Ejendommens Ejendomsskyldværdi, saaledes som denne er ansat ved Ejendommens sidste Vurdering til Ejendomsskyld inden Lovens Ikrafttræden“, vil jeg gerne pege paa, at i Loven af 7. August 1922 § 6 staar der intet om, at Vurderingsmyndighederne har nogen Pligt til at angive gennem Vurderingen, hvor højt man har sat Træbestanden ved ganske al-

mindelige Landbrugsejendomme, der vurderes. Er det store Skovarealer, det drejer sig om, er det vel som Regel saadan, at det fremgaar af Skemaerne og Vurderingsprotokollerne, til hvor stort et Beløb Træbestanden er sat i Forhold til Grundværdien. Lov Nr. 352 af 7. August 1922 adskiller jo for første Gang under Vurderingen Grundværdien og det Beløb, der fremkommer, naar man, efter at have fastsat Grundværdien, giver sig til at vurdere, hvad en saadan Ejendom som Helhed betragtet maa antages at være værd. Men i det saakaldte Forskelsbeløb — det er den tekniske Betegnelse — er jo ikke blot inkluderet Bygningerne, det giver tillige Udtryk for det Forhold, i hvilket Bygningerne staar til Jorden, og Jorden til Bygningerne. Selve Ejendommens endelige Værdi i Handel og Vandel fremkommer, efter at man har fastsat Grundværdien og man saa vurderer Ejendommen som Helhed. Forskellen falder ikke sammen med Bygningernes Værdi, men den udgør det Beløb, hvormed man mener at Ejendommens egentlige Salgsværdi overstiger det, man har fastsat Grundværdien til. Der er imidlertid ikke paalagt Vurderingsmyndighederne nogen Forpligtelse til at fastslaa, med hvort stort et Beløb Træbestanden i en Skov eller Plantage indgaar i Forskelsbeløbet, og derfor vil det være saadan i adskillige Tilfælde, at Beløbet ikke fremgaar af Skemaerne og Bemærkningerne i Ejendomsskyldvurderingsprotokollen, og at man heller ikke kan se, hvor stort et Beløb selve Grundværdien plus Træbestanden udgør af Ejendomsskyldværdien.

Det var mine første øjeblikkelige Betæneligheder ved Forslaget om at bruge Ejendomsskyldvurderingen som Grundlag for Præmieopkrævning; men jeg har sat mig i Forbindelse med Ligningsdirektoratet, og man mener der i det væsentligste at have Grundlaget for, hvor meget man har sat disse ikke særskilt vurderede Skoves og Plantagers Værdi til. Man mener der, at det i Virkeligheden kun drejer sig om forholdsvis uvæsentlige Ting, som man maa søge Oplysning om hos Vurderingsmyndighederne for at faa klarlagt, hvad der er den faktiske Værdi. Under disse Omstændigheder falder mine Betæneligheder til Dels væk, selv om jeg tror, at det i ret mange Tilfælde vil blive nødvendigt, at Vurderingsmyndighederne ude i Vurderingsdistrikterne yder deres Bistand, for at man kan finde Grundlaget frem; dette gælder saa meget mere, som jeg maa forstaa det saadan, at det ikke blot er Værdien af Træbestanden, der skal tages i Betragtning, naar man spør-